

Когато сме въ черква трѣба да мыслимъ, че сме въ кжща-та на оногo-зъ господаря, който на спазва, пази и храни, за туй трѣба вниманіе. Вниманіе то трѣба, за да чуваме ясно и вразумително думы тѣ на послѣдованіе-то; мълчѣніе то за да не става метежъ и неразборъ въ домъ Божій; а благоговѣніе-то, за да са вижда наша-та къмъ Бога почестъ и струшене то и умиленіе то на сърце то ны.

Както намъ не е пріятно да смущава другй нашата благоговѣйна молба, тѣй и ный не трѣба да смущаваме молба та на ближны тѣ си, или съсъ прикаска между другы, или съсъ велегласно моляніе и неразбрано шепнжтіе на разны молитвы и тропари; защото първото е бѣлѣгъ на неблагоговѣніе, а второ то на лицемѣріе и на лъжевна набожность, пакъ и двѣ-тѣ тѣзи сж и отъ хората похулны и на бога умръзны.

Трѣба еще во врѣме то на молба та, да стоимъ въ черква гологлавы, понеже стоимъ прѣдъ бога. Ако ли имамы нѣкоя болѣжка, или не сме обржгнжли да стоимъ гоголавы, само тогази ни дава воля да сме наложены. Но и тѣй по нѣкои опрѣдѣлены чѣсове пакъ не трѣба да стоимъ наложены, защото туй не само че е неприлично, но еще е неблагоговѣинство.

Ако е волно на народа, когато свещеника' възглася прошенія та, да си изговаря сѣкй, Господи помилѣй, Подай Господи, къ тевѣ господи, и другы, трѣба и ный да ги изговарямы; ако ли има нарочно отредены за туй пѣвцы да ги испѣватъ сладкогласно, тогазь трѣба ный да ги казвамы въ ума си тайничко, и да пазимъ мълчѣніе и вниманіе